

Joyce Maynard
Ez az élet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi. § All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Joyce Maynard, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Count the Ways*

(HarperCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Kaul Éva

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-498-8

HU ISSN 1789-2732

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Ez az
élet*

JOYCE MAYNARD

*A-nak, C-nek és W-nek, akik folyamatosan tanítanak engem
az anyaság elkerülhetetlen fájdalmain
és az életem át tartó örömeim keresztül vezető úton*

Meg C-nek és S-nek, a következő generációnak

*Sajnálom.
Szeretlek.
Köszönöm.
Bocsáss meg, kérlek.*

*(Ho'oponopono imádság; tetszőleges sorrendben kimondott kifejezések,
amelyek a megbékéléshez és a megbocsátáshoz visznek.)*

*

*„Miért ne bocsátanál meg?
Megünnepled, ami elveszett,
és előveszed a legszebb ruhát,
amit egy különleges alkalomra őrizgettél,
de nem tudtad, mi lesz az. Sírsz éjjel-nappal,
és a boldogság a legszokatlanabb formájában
érkezik hozzád.”*

(Jane Kenyon: Boldogság)

*

„Hogy hogy szeretlek? Hadd soroljam el.”

*(Elizabeth Barrett Browning: Portugál szonettek, 43.
Fordította: Kardos László)*

A szerző előszava

Ha egy író olyan elemeket használ a regényében, amelyek hasonlítanak a saját életéhez, akkor az olvasók azt hihetik, hogy a kezükben tartott könyv nem kitalált történet, hanem egy valós élményekről készült kiszínezett beszámoló. Minél jobban végzi az író a munkáját, az olvasó annál hajlamosabb feltételezni, hogy a regény lapjain leírt események valóban megtörténtek.

A történetemben megjelenő szereplők a kedvenc helyemről származnak: a fantáziámból. A regényben csak a témák valóságosak, amelyekkel hosszú pályafutásom során sokszor foglalkoztam: az otthon, a családteremtés, a válás hatása a gyerekekre meg a szüleikre.

Egy író az évek során sok történetet elmesélhet, de lehet, hogy a témái közben ugyanazok maradnak, vagy keveset változnak. Egy régebbi regényben, aminek a *Where Love Goes* címet adtam, szintén egy házasságot és egy válást mutattam be, ahogy most is ezeken az oldalakon. Néhány esetben felbukkanhatnak olyan jelenetek ebben az új regényben, amelyek abban a korai regényben is előfordultak.

Nem is tudtam, hogy újra visszatérek a régi jelenetekre, amíg a regényvázlatom egyik olvasója fel nem hívta a figyelmemet a hasonlóságra. Én is meglepődtem, amikor észrevettem, hogy látszólag hasonló jeleneteket idéztem fel. Az akkori könyvem a negyvenes éveim elején írtam, ezt pedig majdnem negyedszázaddal később, így nemcsak a szereplők és az események változtak, hanem a szerző is, aki megalkotta őket. Ugyanaz a személy. Más perspektíva.

A történet főszereplője – akárcsak a szerző, aki életre hívta – egy olyan nő, aki sok küzdelem után végre megtanulja, hogyan kell elengedni a sérelmeket és a keserűséget. Ez a regény tulajdonképpen a bocsánatkérés és a megbocsátás fontosságáról szól. Ez egy olyan lecke, amit sokak szerint csak érettebb korban lehet elsajátítani. De akármikor is tanuljuk meg, felbecsülhetetlen értéke van.

előhang

Toby még alig totyogott, Alison négyéves volt, Ursula pedig még nem töltötte be a harmadik évét, amikor először bocsátották vízre a parafadugó-emberkéket. Ez később évente ismétlődő hagyománnyá vált náluk.

Eleanor mindig szívesen nézte az utcájukban csordogáló patakot, amely a tavaszi hóolvadás idején úgy felgyorsult, hogy még a házból is lehetett hallani, ahogy ostromolja a zuhatag szikláit. Régebben, még a gyerekek születése előtt, sokszor idejött egyedül, és képes volt akár egy órán át is bámulni a vizet. Nézte, ahogy a patak összeszűkül, majd újra kiszélesedett, ahogy a víz átbukott a kisebb köveken, és nekiütközött a nagyobbaknak. Ha kedve támadt hozzá, akkor sokáig követte egy előző évből itt maradt faág vagy falevél útját, amelyet magával ragadott a víz, és ide-oda dobált a sodrás.

Egyszer egy gyerekcipőt láttak a sebesen áramló vízben, máskor Alison egy fenyőtobozt dobott a patakba, és mind a négyen – Eleanor, Alison, Ursula és a kis Toby – nézték, ahogy sokáig bukdácsol a felszínen, majd eltűnik egy kőhíd alatt, de csodálatos módon újra felbukkan a másik oldalon. A patak partján lépdelve követték a fenyőtoboz útját egészen addig, amíg eltűnt egy kanyarban.

– Bárcsak lenne egy csónakunk! – sóhajtott fel Alison a sebesen áramló vizet nézve. – Végighajózhatnánk a patakon.

Alison arra a dalra gondolt, amit Eleanor szokott nekik énekelni a kocsiban.

– Vidáman, vidáman, vidáman, vidáman, az életed álom – zendített rá Eleanor most is a kedves, magas hangján.

Amikor hazaértek, Alison még mindig a csónakot emlegette, ezért Eleanor felvetette, hogy csináljanak egy kishajót, és tegyék a vízre a zuhatag alatt. Sőt, ültessenek bele utasokat is.

– Jégkrémpálcikából készíthetnénk őket – javasolta. – Vagy parafa dugóból.

A parafa dugó jobb, mert fennmarad a vízen. Parafa emberkéék.

Ettől kezdve minden évben, általában az első márciusi meleg hétvégén Eleanor a konyhaasztalra készítette a kézműves-felszerelésüket: színes zseníliadrótokat, ragasztópisztolyt, madzagot, rajzszőgeket, filctollakat és az egész éven át gyűjtött parafa dugókat, mert akkoriban nem sok bor fogyott náluk.

A hajókat balsafa lécekből ragasztották össze, a vitorlákat kinőtt pizsamaalsókból és ruhákból készítették. Alisont, a leendő mérnököt elsősorban a hajók érdekelték, és nem az utasok. Ursula viszont nagy gonddal rajzolta a dugókra az arcokat, és ragasztotta rájuk a kezeket meg a kalapokat. Még a kis Toby is részt vett az alkotásban. Minden parafa emberke nevet kapott.

Az egyiket Crystalnak hívták – Ursula javaslatára. Szeretett volna egy Crystal nevű kistestvért, de most kénytelen volt beérni egy hasonló nevű parafa lánykával. Egyet Waltnak neveztek el, a szomszédjuk után, egy másikat pedig egy lány után, akinek az apja egy softballcsapatban játszott az apjukkal, és meghalt rákban, mielőtt az iskola elkezdődött volna.

Amikor végeztek a parafadugó-emberkéekkel meg a hajókkal, levitték őket egy helyre, ahol elég lapos volt a part, és mind a négyen elfértek egymás mellett. A gyors folyású vízre eresztették a hajókat, a gumiszalaggal rájuk erősített utasokkal együtt.

Viszlát, Crystal! Ég veled, Rufus! Viszlát, Walt!

Az emberkéék már egyedül voltak, és semmit sem tehettek értük, hogy segítsék őket a veszélyes útjukon.

Ez olyan, mint a szülők sorsa, gondolta Eleanor, miközben a patakban bukdácsoló kis hajókat nézte. A szülők megalkotják az értékes emberkéket, vigyáznak rájuk, és az a céljuk, hogy megóvják

őket minden bajtól. De előbb-utóbb hagyniuk kell, hogy a parafadugó-emberké a saját útjukon haladjanak tovább. És ha ez megtörténik, a szülő már nem tehet mást, csak áll, vagy fut a parton, biztató szavakat kiabál nekik, és imádkozik, hogy minden rendben legyen.

A hajók bukdácsolva, pörögve elindultak. Eleanor és a gyerekek követték őket a mohás part mentén. Futniuk kellett, hogy lépést tudjanak tartani velük. Eleanor szoroson fogta Toby kezét, mert a fia egy szempillantás alatt el tudott tűnni, és mindig bajba került.

A parafadugó-emberké útja nem volt könnyű. Némelyik hajó elakadt a part menti magas fűben. Néhányan nyom nélkül eltűntek. Ha felborult egy hajó, rajta a kedves parafa emberkével, Ursula (az érzelmes gyermek) hangosan felsikoltott.

– Jaj, Jimmy! – kiabálta. – Jaj, Crystal! Evelyn, hol vagy? Vigyázz magadra, Walt!

Nem mindegyik parafa emberke bukkant fel a kőhíd másik oldalán. Előfordult, hogy egy sebes szakaszon leestek a hajóról. Egyszer egy egész hajórakomány emberke borult bele a vízbe, mielőtt elérték volna a nyugodt, lassú folyású részt, ahol a gyerekek általában be szokták gyűjteni a hajókat.

Egyszer a parton álltak, és nézték, ahogy a hajóik táncolnak a patak vizén, és észrevettek egy parafa emberkét, amit előző évben bocsátottak útjára. Kalap nélkül, hajó nélkül, meztelenül bukdácsol, de valahogy nem süllyedt el.

Az akkor négyéves Toby a víz fölé hajolt, hogy kihalássa a piszkos parafa emberkét, és hagyta, hogy az anyja a kezét fogja, bár nem szívesen. Miután megszerezte az emberkét, hosszan tanulmányozta az arcát.

– Ő Bob – jelentette ki.

Bobot Cam softballcsapatának, a Yellow Jacketsnek az egyik tagja után nevezték el.

Ursula ezt igazi csodának tartotta, de Toby nem találta különösnek egy régi ismerős váratlan felbukkanását.

A parafa emberké eltűntek. A parafa emberké megkerültek. Vagy nem.

– Az emberek néha meg is halnak – oktatta Toby Ursulát, aki másfél évvel idősebb volt nála, de nem szívesen vett tudomást az élet sötét oldaláról.

Toby tudta, hogy az emberek meghalnak. Nemcsak azok, akiket a rádióban hallott zenélni, vagy akiről a hírekben volt szó, vagy az a hercegnő, akinek az esküvőjét a tévében nézte, vagy egy úrsikló teljes legénysége, vagy egy bozontos hajú rockzenész, akinek a dalaira táncolt a konyhában, hanem olyan emberek is, akiket ismert. Egy szomszéd, aki megmutatta neki a gyapjas lepke óriási bábját, egy férfi, aki eljött a szülei kerti partijára a munka ünnepén, és a kakaskukorékolást utánozta, vagy egy jóbarát, aki egyszer elvitte őt egy élményfürdőbe. Sőt a kutyák is meghalnak, meg a nagyszülők, meg egy gyerek, akinek egyszer odaadta a sajtos sütijét az apja softballmeccsén. De ha ezek nem is történnének meg, más szörnyűségek akkor is bekövetkeznek. És az embernek ehhez hozzá kell szoknia.

De volt valami, amire Toby mindig számíthatott, és ami sosem változott. A tavasz, a nyár, az ősz, a tél mindig követte egymást. És ezek a kövek örökké itt maradnak. Toby a köveket szerette a legjobban a világon. Tudomásul vette a maga körül látott veszteségeket, de elképzelhetetlennek tartotta, hogy ő és az általa szeretett emberek egyszer megszűnjenek létezni.

Toby úgy képzelte, hogy a családjuk mindig együtt marad, és mindig szeretni fogják egymást. És mi lehetett volna ennél fontosabb? Ez volt a világ, ahogyan ő ismerte. Toby így gondolta, és akkor talán még Eleanor is így hitte.

1. RÉSZ

I.

egy ismerős út

A szörnyű robajt a réten is hallani lehetett, ahol a széksorokat elhelyezték. Olyan hangos volt, hogy ha Eleanor nem fogja elég erősen Louise-t, akkor elejthette volna. Néhányan felsikoltottak.

– A fenébe! – kiáltotta egy hang.

Eleanor hallotta, hogy az egybegyűlt vendégek közül valaki imádkozni kezd spanyolul. Louise elsírta magát, és az anyját hívta.

Eleanor még sosem hallott ilyen zajt. Hatalmas reccsenés, amit egy szörnyű, nyögésszerű morajlás követett. Aztán csend lett.

– Jaj, istenem! – hallatszott egy rémült kiáltás.

– *Dios Mío!* – fohászkodott egy másik vendég.

– Megkeressük a mamádat – nyugtatta meg Eleanor Louise-t, és a vendégeket pásztázta a tekintetével, hogy megtalálja a lányát, Louise anyját, Ursulát. Eleanor meglepő nyugalommal fogadta az eseményt. Tudta, hogy akármi is történt, ennél már sokkal rosszabb dolgok is történtek. A föld, amelyen állt, egykor azt a helyet jelentette számára, ahol a haláláig élni készült, de ez a hely már tizenöt éve nem volt az otthona.

Először nem lehetett megállapítani, honnan érkezett a robaj, és mi okozta. Földrengés? Repülőgép-szerencsétlenség? Terrortámadás? Eleanornak eszébe jutott egy cunamiról készült film, amelyben egy hatalmas hullám elsodorta egy nő egész családját.

De Eleanor családjá biztonságban volt. Már látta őket maga körül. Mind értetlenül, megzavarodva, de épségben álltak a közelben. Ebben a pillanatban csak az volt a dolga, hogy vigyázzon Louise-ra. A drága, egyetlen, hároméves unokájára.

Amikor meghallották a hatalmas robajt, Louise éppen Eleanor nyakláncát tanulmányozta. Egy vékony láncon függő aranymadár medált.

– Nem lesz semmi bajod – suttogta Eleanor a kislány fülébe, amikor meghallották a nagy dübörgést. Körülöttük a vendégek az esküvőhöz öltözve szaladgáltak ide-oda, és érthetetlen szavakat kiabáltak.

– Mindenki jól van – biztatta a kislányt Eleanor. – Gyere, megkeressük az anyukádat.

Cam farmja – mert már megszokta, hogy így hívja ezt a helyet – autóval egyórányira volt a brookline-i lakásától. Most azért tette meg ezt az utat a házig, ahol egykor élt, hogy részt vegyen a legidősebb gyerekének, Ursula testvérének az esküvőjén.

Még ennyi év után is olyan jól ismerte a helyet, hogy a házhoz vezető úton fényszóró nélkül is végig tudott volna hajtani a sötétben. Ismert minden csomót a fapadló mintázatában. Az ablakpárkányt, ahol Toby felsorakoztatta a kőgyűjteménye kedvenc darabjait. Tudta, hol tapadt bele a csillámpor a repedésekbe, amikor Valentin-napi képeslapokat készítettek. Az egyetlen konyhapultot is ismerte, ahol tésztát gyúrt, és a gyerekek iskolai ebédjét csomagolta, vagy havas napokon pattogatott kukoricát és kakaót készített nekik, amikor bejöttek a szánkózásból. Ismerte a szekrény belsejét, mert oda szokott visszavonulni a meghosszabbított zsinórú telefontal, jóval a mobiltelefonok kora előtt, amikor üzleti megbeszélést kellett lebonyolítania, és nem akarta, hogy a gyerekek hangja zavarja.

De ennél sokkal többre is emlékezett. A fürdőszobára, ahol egykor a fia játszott az apró hegedűjén. A kamrára, ahol a nyáron eltett lekvárok és spagettiszószok sorakoztak a polcokon. A lassan forgó lemezjátszóra, miközben mind az öten a Beatles vagy Chuck Berry vagy a *Free to Be... You and Me* gyerekdalok zenéjére táncoltak. A kandallópárkányra, ahova a zoknikat akasztotta, és a rongyszőnyegre a tűzhely előtt, ahová lábnyomokat rajzolt a szétterített hamuba, mintha éjjel egy látogató érkezett volna a kéményen át.

Eleanor tudta, hol terem az áfonya meg a papucsvirág, és hol van az a szikla, ahol minden márciusban az útkra bocsátották a parafa emberkéket, amikor a hó elolvadt, és a patak sebesen szaladt a kőhíd felé. Az őszibarackfa, amit Cammel ültettek az első gyerekük születése után. Ismerte azt a helyet a mezőn, ahol június végén búzavirág nő. Most még csak bimbókat lehetett látni, de nemsokára megjelennek a valószínűtlenül kék virágok is.

Most itt volt, hogy részt vegyen annak a gyereknek az esküvőjén, akit egy másik életben Alisonnak neveztek el. És most Alnek hívják.

Ott volt Eleanor régi műterme és Cam műhelye. Délutánonként Eleanor néha meglátogatta őt, és szeretkeztek a matracon, a fatüzelésű kályha mellett. A repedés a mennyezeten, amit meredten bámult, miközben a világra préselte a gyerekeit.

Hány száz éjszakát – hány ezret – töltött az ágyon fekve, egy halom könyvtári könyvvel, miközben a gyerekek a kézzel varrott bohókás pizsamájukban lökdösődtek körülötte, hogy minél közelebb kerüljenek hozzá? (Három gyerek, és csak kettőnek jutott hely az anyja mellett.) Hallotta, hogy Cam odalent mosogat, közben fütyörészik, vagy egy Red Sox-meccset hallgat. A szobába behallatszott a vízesés csobogása. Az ablakon át bevilágított a hold fénye. Emlékezett a gyerekei forró leheletére a nyakán, amikor a mesekönyv képeit nézegetve közelebb hajoltak hozzá. *Csak még egyet! Jók leszünk!*

Néha estére már annyira fáradt volt, hogy összefolytak előtte a sorok, és érthetetlen szavakat kezdett motyogni. Ilyenkor az egyik gyereke, általában Alison, megveregette a karját, vagy Toby megcirógatta az arcát.

– Ébredj fel, mama. Tudni akarjuk a végét.

Most már mind felnőttek.

A helybéli idősebb asszonyok (akik akkor annyi idősök voltak, mint ő most, az ötvenes évei közepén) sokszor szóba elegyedtek vele a boltban. Azokban az időkben a bevásárlókocsija mindig müzslivel és narancslével volt tele, az autójában elől egy baba ült, hátul pedig legalább még egy gyerek szorongott a vásárolt holmik között. A nők azt mondogatták, hogy a gyerekek gyorsan felnőnek, és hamar elmúlik ez az időszak. Toby a Stop & Shopban egyszer teljesen kifordult magából. Sárgarépát dugott a fülébe, és azt játszotta, hogy ő egy földönkívüli. Eleanor kénytelen volt otthagyni a megrakott bevásárlókocsit a sor közepén, és kiterelte a gyerekeket az autóhoz, amíg a fia lecsillapodott, és ő folytathatta a vásárlást. Aztán a kormánykerékre hajolva vezetett, míg a gyerekek a hátsó ülésen szorongtak, és arra gondolt, hogy elszökik valahova messzire. Talán a kanadai határhoz. Vagy Mexikóba. Vagy háromszáz méterrel lejjebb az utcájukban, hogy az egész délelőttöt a vázlatfüzetével és a ceruzáival tölthesse, és csak rajzoljon. De ott voltak a gyerekek, akikre gondolnia kellett. Mindig ott voltak a gyerekek. Aztán egyszer már nem voltak ott.

Az apró balesetek, a bánatok, a sebek, a megbánások, a sértő szavak, a fájdalmak, amiket szándékosan vagy akaratlanul okoztak egymásnak, egykor mind nagyon fontosnak tűntek. Ma már talán nem is emlékszik arra, hogy mi volt az, ami egykor dühítette, elkésérítette vagy megbántotta. Vagy emlékszik rá, csak már nem számít. (Ki mit mondott? Ki mit csinált, és mikor? Ki bántott meg kit? Igazából mindenki megbántott mindenkit.)

Most itt állt, miután már minden elmúlt, és úgy nézett körbe, mintha egy hosszú álomból ébredne: kicsit kábán, hunyorogva a napfényben, örülve annak, hogy él és felébredhetett. Eleanor visszatért az ifjúkora otthonába, az elsőszülött gyermeke esküvőjére. Csak arra figyelt, ami igazán

fontos volt: a családja újra együtt van. Megviseltek és megtörtek, mint a polgárháborús katonák Appomattox után, és már nem számított, hogy ki melyik oldalon harcolt. Az volt a lényeg, hogy élnek.

Nem sokkal korábban, amikor Ursula bemutatta őt a lányának, udvariasan beszélt, de a hangja tele volt fenntartással. Ilyen hangon szokott beszélni egy szülő, amikor a gyereke először találkozik az új tanárával, vagy a gyerekorvossal, aki oltást készül beadni neki.

– Ő itt a nagymamád, Lulu – magyarázta Ursula Louise-nak, aki elhúzódott tőle, ahogy a háromévesek szoktak viselkedni egy idegen előtt. Ursula ezután Eleanorhoz fordult, és megkérdezte: – Milyen volt az út?

– Hiányoztál. – Eleanor lehajolt, és szemügyre vette a kislány arcát. Az emlékezetébe véste. A lányát látta abban az arcban, ugyanakkor egy teljesen új személyt is. – Reméltem, hogy egyszer találkozhatok veled.

Louise ekkor vette észre Eleanor nyakláncát. Hirtelen a karjába kéredzkedett, hogy közelebről megnézhesse az apró aranyadarat.

Eleanor látta Ursula arcán az enyhe félelmet és aggodalmat, és most az ő arcát kezdte tanulmányozni, a középső gyermekéét, aki már majdnem harmincegy éves. Kereste rajta az ismerős vonásokat, kereste benne azt a kislányt, aki régen volt. Aki minden reggel úgy kezdte a napot, hogy a *Here Comes the Sun* énekelte, aki arcot csinált a tányérján lévő zöldségekből, aki mindig mosolygott, és aki első osztályos koráig szopta a hüvelykujját. Akkor ő maga kezdett könyörögni Eleanornak, hogy kenje be a hüvelykujját a rossz ízű orvossággal, mert le akart szokni róla. (Eleanor vonakodott, de Ursula ragaszkodott hozzá. Mindig igyekezett megfelelni az elvárásoknak.)

Ursula volt az a gyermek, aki este az ágyban azzal búcsúzott tőle, hogy „Jobban szeretlek, mint az egész világot. Jobban, mint az örökkévalóságot.” Ha Eleanor kiment a szobából, mielőtt ezt elmondhatta volna, visszahívta őt.

Eleanor három éve nem találkozott Ursulával. Könnyen meg tudta jegyezni, mert három nappal Louise születése után látta utoljára. Ursula és Jake konyhájában voltak. Ursula befejezte a baba etetését. Eleanor a karjában tartotta a kislányt, amikor a lánya felállt az asztaltól, és elvette tőle.

– Ne gyere vissza többé. És ne számíts arra, hogy még egyszer látni fogod az unokádat.

Ezek voltak Ursula szavai, amikor elküldte őt azon a napon. Aztán három év csend következett.

– Szeretem a családjunkat – szokta mondogatni Ursula.

A családjunkat. Úgy beszélt, mintha ők öten egy külön entitást alkotnának, akárcsak egy ország vagy egy bolygó.

Ez a nyolcvanas évek közepén volt, amikor a gyerekek még nem töltötték be a tizedik évüket. Eleanor teljesen lekötötték a gyerekek, főleg Toby, és észre sem vette, hogy a házassága kezd elromlani. De a kisebbik lányának nem kerülte el a figyelmét. Ursula néha elkapta Eleanor aggódó pillantását, és az ujjait az arcára szorította, hogy mosolyra húzza a száját.

Eleanor akkoriban mindig Patti LaBelle *On My Own* című dalát hallgatta. Aggódott a pénz miatt, a munka miatt. Haragudott Camre. Főleg haragudott.

Ursula még csak nyolcéves volt, de már a család hangulatfelelősen tartotta magát, aki fáradhatatlanul igyekezett mindenkit újra boldoggá tenni. A három gyereke közül Ursula volt az egyetlen, aki nem akarta elolvasni a *Malac a pácban* című regényt, mert megtudta, mi lesz a vége, és nem akart odáig jutni az olvasásban. Végül mégis elolvasta. Ursula, a békítő, az optimista, aki mindennél fontosabbnak tartotta, hogy a szerettei jólétét szolgálja (közben valószínűleg elhanyagolva a saját igényeit), megérezte a feszültséget a szülei között, és mindig kitalált valamit, amivel összehozhatná őket.

– Családi ölelés! – jelentette ki elszántan vidám hangon.

Ki akar Twistert játszani? Építsünk egy kunyhót, üljünk be, és énekeljünk dalokat a tűz mellett. Apa, meséld el megint, hogyan ismerkedtél meg anyával!

Most a mindig bizakodó kisebbik lánya anya volt, és látszott rajta, hogy nemsokára megérkezik a második gyereke. A kislány, akinek a születése után három nappal Eleanor rosszul sikerült látogatása véget ért, most elhelyezkedett a nagymamája karjában, mintha egész életében ismerte volna.

Ursula is ismerte azoknak a karoknak a kényelmét, de már elfelejtette. Láthatóan meglepődött, hogy Eleanor a karjában tud tartani egy hároméves gyereket, és a gyerek nem sírja el magát.

– Semmi baj, Lulu – nyugtatgatta Ursula Louise-t, amikor Eleanor lehajolt, hogy felvegye. – Nem fog bántani téged.

De miért hinné ezt bárki? Főleg a saját gyereke.

közeli idegenek

Eleanor nem tartotta magát babonás embernek, de volt idő, amikor nem tudott úgy bekanyarodni a házukhoz vezető zsákutcába, hogy ne mondja ki hangosan: „hazaértem”. Talán a lelke mélyén tényleg azt hitte, hogy ha nem ejti ki ezt a szót a száján, akkor valami borzalmas dolog történik valamelyikükkel. Nem élné túl, ha így lenne!

Aztán mégis túlélte.

Az első dolog, amit a ház felé közeledve megpillantott, a hatalmas kőrisfa volt. Egyikük sem emlékezett rá, hogy kinek az ötlete volt, de Öreg Kőrisnek nevezték el a fát. A város legidősebb fája volt, a kevés túlélő egyike, ami megmaradt a környék fáit megtizedelő 1938-as hurrikán után. Walt, a szomszédjuk mesélte ezt neki. Az biztos, hogy a legmagasabb fa volt.

Egyszer megpróbálták öten átérni a széles törzsét, amikor Cammel még együtt voltak.

Ursula állt elő az ötlettel.

– Van egy tervem! – jelentette be.

Az utasításait követve kört alkottak a ház előtt álló fa törzse körül. A hátukat a durva kéregnek támasztották, és kinyújtották a karjukat, hogy összeérintsék az ujjukat. Alison akkoriban mindig borús arcokat vágott, és most is a szemét forgatta, mert azt akarta, hogy hagyják békén. A kedves, bizonytalan Toby nem nagyon fogta fel, miről van szó, de engedelmeskedett.

Eleanor megpróbálta megérinteni Cam ujjait azon a napon, de az Öreg Kőris törzse túl szélesnek bizonyult. Hiába volt Camnek hosszú a karja, nem tudták körbeérni a fát, sőt még egymás közelébe sem kerültek.

Ursulának nem sikerült megvalósítania a tervét, és akár baljós előjelnek is tarthatták volna az egyesítő ölelés kudarcát. De Ursula még ebben is a jót látta.

– Tudjátok, mi kéne ahhoz, hogy legközelebb sikerüljön? – kérdezte. – Még egy baba!

Utólag visszatekintve arra a napra Eleanor rájött, hogy Cam akkor már valószínűleg lemondott a házasságukról. Nagyon elfoglalt lehetett, hogy ő ezt abban az időben nem vette észre.

Mindhárom gyermekük ezen a farmon született. Akkor tapasztalta meg a legnagyobb fájdalmat – a legnagyobb testi fájdalmat. Úgy érezte, hogy a teste kettészakad, és olyan hangok törtek fel belőle, amelyeket addig el sem tudott képzelni magáról. Aztán előbújt egy új ember, ő a szemébe nézett, és a karjába vette a nedves, rózsaszín testét.

– Kislány!

Eleanor vitte ki Alt a Logan repülőtérre, amikor az elsőszülöttje főiskolára ment. A biztonsági őrök akkor még megengedték, hogy az emberek a kapuig kísérjék a szeretteiket, vagy nézhessék, amikor hazafelé jövet leszállnak a gépről.

De Al kijelentette, hogy nem fog túl gyakran hazalátogatni. Eleanor felé fordult, mielőtt beszállt a gépbe, és úgy közölte vele a hírt.

– Lehet, hogy egy darabig nem fogsz látni – vetette oda. – Egyedül kell lennem, hogy rendezzem magamban a dolgokat.

Milyen dolgokat kell rendezned magadban? Nem segíthetek neked? Eddig mindig segíteni tudtam.

Al végigment a rámpán, és eltűnt a géphez vezető folyosóban. Eleanor a kapunál állva nézte, ahogy távozik, és olyan éles fájdalom hasított a mellkasába, mintha egy kést döftek volna bele.

Az embernek néha el kell hagynia az otthonát, hogy azzá váljon, akivé válnia kell.

De ez már régen volt. A gyermeke megvalósította, amit elkezdett. Ha korábban nem ismerte volna, akkor nem venne észre semmi különösét annak a férfinak a külsején, aki most ott áll a lugas alatt, hátrasimított hajjal, öltönyben, nyakkendővel, fűzős félcipőben, egy orgonaággal a felső zsebében. És megcsókolja a menyasszonyát.

Ha korábban valaki azt mondja Eleanornak, hogy ilyesmi fog történni a családjában, és a gyermeke, akire mindig lányként gondolt, egy levélben közli vele, hogy ő valójában a fia, akkor ezt a család legnagyobb problémájának képzelte volna. De végül nem is történhetett volna jobb velük, mint hogy Alból az a személy lett, aki mindig is lenni akart.

Eleanor azt hitte, hogy furcsa lesz először meglátni Alt – a férfit. De nem volt furcsa. Amikor aznap délelőtt leparkolt a ház előtt, Al az esküvői öltönyében állt a verandán a menyasszony két fivérével, valamint Tobyval és Elijah-val, Cam második házasságából származó fiával. Éppen egymás csokrát igazgatták.

Al sokat változott, mióta akkor elbúcsúzott tőle a repülőtéren, de Eleanor azonnal felismerte. A szemét, a kezét, a sötét haját az ismerős, makacs forgójával, amit most valami hajfixálóval megszelídített. Mégis más volt, de nem a nemi átalakulása miatt. A gyermek, aki Alison volt, ritkán mosolygott. A fiatalember, akivel Eleanor a verandán találkozott, olyan boldognak látszott, amilyenek gyerekkorában sosem látta. Szokatlan könnyedség látszott rajta. Sőt még nevetett is valamin, amit az egyik leendő sógora mondott neki.

– Örülök, hogy látlak – üdvözölte Eleanor Alt, a fiát.

A kedves szavak most mintha több jelentést hordoznának.

Eleanor megölelte a fiát, aki nem tiltakozott, ahogy régen tette volna. Sok éven át tele volt haraggal mindenki iránt, és biztosan magára is haragudott. Sőt az egész világra.

Eleanornak már korábban észre kellett volna vennie, hogy Alison úgy érzi, nem a megfelelő testbe született. Senkinek sem szólt, amikor megjött az első vérzése. Amikor Eleanor meglátta a kézzel kimosott bugyiját, amit a szekrénybe akasztott száradni, átölelte a lányát, és megkérdezte:

– Miért nem szóltál nekem?

Amikor Alisonnak nőni kezdett a melle, kijelentette, hogy le akarja vágni.

Azokban az időkben szinte senki sem beszélt ilyesmiről. Senki sem gondolta, hogy egy olyan gyereknek, mint Ali, másféle útja is lehet az életben. Ha valaki mégis úgy döntött volna, hogy lépéseket tesz ez ügyben (hormonkezelés és műtétek), ezt a lehető legrosszabbnak tartotta volna, amin a gyereke átmehet.

És a fia, Al most itt volt az esküvője napján, erősen, jóképűen, boldogan.

– Szeretném, ha megismernéd Teresa testvéreit. – Al Eleanor vállára tette a kezét, és a fiúk felé fordult. – Mateo... Oscar... Ő az anyám.

Eleanor még mindig Louise-zal a karjában állt az összegyűlt vendégek mögött, a háttérben. Egy pillanatra találkozott a tekintetük Teresa anyjával, Claudiával. Claudia Mexikóban született, Texasban nevelkedett, és évekkorábban egy *quinceañera* ruhát vett volna a lányának. Claudia közölte vele, hogy negyven éve házas, és templomban tartották az esküvőjüket. Egy római katolikus templomban.

– Csak a szerelem számít – magyarázta Eleanornak, amikor találkoztak a szertartás előtt. – A lányunk boldog. *¿Qué más necesitamos?* Mi kell még?

Claudia számára csak az okozott gondot, hogy a lánya és Eleanor fia nem akart templomi esküvőt. De szereztek egy papot, aki megáldotta őket, így Claudia ezen is túltette magát.

Lehet, hogy Miguel és Claudia nem tud Al korábbi életéről. Számukra az a fontos, hogy *most* ki ez a két felnőtt gyermek, és nem az, hogy kik voltak. Ha valaki Michoacánban született, és most egy dallasi elővárosban lakik, az sok mindent tud a múlt elengedéséről. Vagy legalább a megbékélésről.

Eleanor végignézett a többi vendégen, miközben a helyén álldogált. Ott volt a seattle-i társaság, Al programozó barátai a startup-cégtől, akiket nem ismert. A mexikói-amerikai rokonok. De

látott olyanokat is, akiket felismert, mert régen többször találkoztak. Összefutottak az iskolai eseményeken, a softballpályán, a játszótéri adománygyűjtések során, vagy felváltva hozták-vitték egymás gyerekeit az iskolába. Csak most mindnyájan sokkal öregebbek voltak. Akárcsak Eleanor.

Senkit sem kerültek el a nagy bánatok. Az egyikük gyereke az elmúlt tíz évben többször is elvonóra került. Egy másiké öngyilkos lett. Valakinek a fia elveszítette az egyik lábát Irakban. Eleanor nézte a vendégeket, és eszébe jutott egy régi jóbarát, aki az esküvő előtt elvitte volna őt egy pedikűrre – ha még élne. A szomszédja, Walt, aki annyi éven át titokban szerette őt, de már tizenkét éve halott. A vele egyidősek közül kevesen éltek a fiatalkori házastársukkal. Közéjük tartozott Eleanor is, meg az a férfi, akivel három gyermeket neveltek fel.

Mindig könnyű volt észrevenni Camet a tömegben, a magassága és a haja miatt, ami megőrizte a színét, bár már ősz hajszálak vegyültek a vörös tincsek közé. Ha néhány évvel korábban kerül sor erre az eseményre, akkor most mellette ülne az a nő, aki átvette Eleanor helyét az életében. De ő már nincs itt.

Talán azért nem beszéltek még egymással, mert Cam el volt foglalva a vendégek eligazításával. De most elfordította a fejét, és Eleanor hosszú évek óta először megpillantotta az arcát. Mély ráncok barázdálták. Még mindig jóképű volt, bár Eleanor még sosem látta ilyen soványnak. Sőt véznának. Cam világéletében vékony volt, de fiatalon azért volt rajta izom. Most annyira beesett az arca, hogy a bőr alatt látni lehetett a csontokat. Cam kiismerhetetlen arccal meredt a távolba.

Ismerős volt ez a kép Eleanor számára: Cam, akinek a figyelme valahol máshol jár. Talán az alkalom felidézte benne annak a sok évvel ezelőtti napnak az emlékét, amikor ők álltak ezen a mezőn, és egymás szemébe nézve örök hűséget fogadtak egymásnak? Amikor nem tudták elképzelni, hogy egyszer ne gyorsuljon fel a szívverésük, ha meglátják egymást? Ha így is volt, az arca nem árulta el.

Cam nem az a fajta ember volt, aki a múltban él. Ha valaki elment, akkor elment. Ha valaminek vége lett, az olyan volt, mintha meg sem történt volna.

Vermontban találkoztak egy kézműves vásáron, amikor Cam még kezdő asztalos és fafaragó volt.

– Cam – mutatkozott be, miután Eleanor megállt, hogy megnézzen egy fából készült tálat, és végighúzta az ujját a sima belsején. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy a férfi hozzá beszél. – Már azt hittem, hogy sosem fogsz megállni az asztalomnál.

A lobogó vörös sörényével Cam úgy nézett ki, mint egy görög mitológiai lény Eleanor egyik gyerekkori könyvében. Hórihorgas testének a közeledését sokszor már azelőtt megérezte, hogy belépett volna a szobába (ez persze már később volt), kicsit lehajtva a fejét, miközben áthalad az ajtón. Ezt a szokását a tapasztalat alakította ki, mert sokszor beütötte a fejét az alacsony New England-i szemöldökfákba. Áradt belőle a magabiztosság és még valami, aminek a saját életére gyakorolt hatását Eleanor csak később értette meg – egyfajta hűvös nyugalom, amivel ő sosem rendelkezett. Az Eleanort emésztő aggodalmak Camról egyszerűen leperogtek, vagy legalábbis úgy tűnt. Cam nem ragaszkodott semmihez sem úgy, mint Eleanor. Sokkal könnyebben elengedett dolgokat – és embereket. Csak akkor Eleanor ezt még nem tudta.

Valószínűleg már az első találkozáskor beleszeretett Cambe, aki nyitott inget viselt, egy sárga virág volt a füle mögé tűzve, és a kezét nyújtotta felé. Eleanort elbűvölte az állán lévő gödröcske. A tökéletes fogsora. A mosolya.

– Igazából Cameron – magyarázta. – De az anyámon kívül senki sem hív így.

Eleanor még sosem találkozott olyan emberrel, akinek ennyire vörös lett volna a haja. Nem vörösseszőke, hanem kifejezetten piros tincsek omlottak a vállára. „Mintha égne a fejed” – szokta mondogatni később. Még mindig emlékezett rá, milyen érzés volt beletúrni a hajába, és a tincsei hogyan hullottak az arcára, amikor fölé hajolt. Imádta a testét. Imádta, hogy mindig készen állt új élményekre, titkokra és örömekre. Fel sem tudta fogni, hogy egy ilyen férfi észrevette őt, és vonzódott hozzá. Eleanorból hiányzott a magabiztosság, de Camet talán éppen ez vonzotta benne.

Az első estén már gyerekekről beszélt.

Egy héttel a megismerkedésük után beköltözött hozzá, ebbe a házba. Azon a nyáron összeházasodtak. A következő télen végignézte az első gyermekük születését, és négy éven belül még kettőt.

Hogyan válhat idegenné egy ember, akivel megosztotta a legmeghittebb pillanatait, a legnagyobb szerelmet, a legnagyobb fájdalmat, az örömet és a gyászt?

micsoda fa

Kora délután, nem sokkal azután, hogy aggodalommal telve megérkezett a farmra, de még mielőtt észrevette volna Alt vagy Ursulát – és nem tudhatta, hogy Ursula hajlandó-e szóba állni vele, és lesz-e alkalma találkozni Louise-zal –, Eleanor meglátott egy nagyon idős asszonyt, aki egyedül üldögélt az egyik sátor alatt. Időbe telt, mire rájött, hogy Edith az, a volt szomszédja. Nem ment oda hozzá.

Edith sosem kedvelte Eleanort, valószínűleg azért, mert a férje, Walt túlságosan is kedvelte.

Walt már évekkal ezelőtt meghalt. Hosszú éveken át egy utcában éltek, mielőtt hozzáment Camhez, majd utána is, és Walt mindvégig a legjobb barátja volt. Főleg azokban a napokban, amikor még egyedül élt itt. Walt sokszor megállt a házánál, hogy megnézze, szüksége van-e valamire. Ő hozta a tűzifát, és fel is vágta Eleanornak. Segített neki megszabadulni a fészerbe költözött bűzösborz-családtól. Miután összejöttek Cammel, már ritkábban nézett be hozzájuk, de mindig hagyott a küszöbükön cukkinit és paradicsomot, ami a kertjében termett.

– Az öreg odavan érted – jegyezte meg Cam Walt egyik látogatása után.

– Csak egy barát – válaszolta Eleanor. – Szeret gondoskodni rólam.

Nem sok ilyen ember akadt az életében.

Eleanor Walt karjába omlott azon a napon, amikor Cam közölte vele, hogy már nem akarja házasságukat, mert beleszeretett valaki másba.

– A férje egy bolond – motyogta Walt, és megsimogatta a haját, amit azelőtt sosem csinált. Fél percig álltak így. Walt korábban sosem merete volna megölelni, ez volt az egyetlen alkalom. Aztán visszaült a traktorjára.

Walt vitte ki a dobozait a házból, amikor kiköltözött, és Walt vezette a költöztető furgont.

– Még mindig nem értem, miért magának kell elmennie – ingatta a fejét.

Eleanor nem magyarázta meg neki, pedig tudta a választ. Az embernek néha azért kell elhagynia egy helyet, mert nem szeret ott lenni. Máskor pedig azért, mert túlságosan is szereti.

A fivérek felszólították a vendégeket, hogy menjenek a ház mögött lévő rétre, ahol egy gitáros már pengette a hangszerét, és egy szépen feldíszített lugas várta az ifjú párt. Szerettek volna minél előbb belekezdeni a szertartásba, részben azért, mert mindenki az égen gyülekező sötét felhőket figyelte, amelyek vihart jósoltak.

A szertartáson Eleanor fia, Toby volt a vőfély, a legfiatalabb a három gyerek közül. Most ott állt a vőlegény mellett, valószínűtlenül vörös hajával és mindig kicsit csodálkozó tekintetével, mintha egy másik bolygóról származna, és ennyi év után sem tudná, hogyan kell élni itt az életet. És azt sem, hogy meddig fog itt maradni.

Ő volt Toby... Már huszonnyolc éves, de ötéves kora óta nem sokat változott az arckifejezése, és örökre álmodozó maradt. Tobynál kedvesebb fiút elképzelni sem lehetett, és most nehéz volt férfiként gondolni rá. Mindenki bízott, nem neheztelt senkire, és sírt, ha meghalt egy újszülött bárány vagy egy kismadár, ami nekirepült az ablaküvegnek. Egy olyan napon, amikor a lánya hűvös udvariassággal kezelte, az idősebbik fia pedig szórakozott felületességgel üdvözölte, Eleanor hálás volt, hogy a legkisebb gyermeke arca felragyogott, amikor észrevette őt. Még mindig mamának szólította.

Lassított felvételnek tűnt, ahogy Toby elővette a zsebéből a gyűrűt, és odaadta a bátyjának. *A bátyjának.* Az új helyzetet Toby mindnyájuknál gyorsabban és könnyebben dolgozta fel. Mit számít, hogy Al férfinak vagy nőnek nevezi magát, amikor Toby egész életében szerette? Ennyire egyszerű volt számára a helyzet.

Eleanor a helyén ült, és Louise még mindig a madaras nyakláncával játszott. Eleanor szemügyre vette a vőlegényt, a fiút, aki a lánya volt. Figyelte, milyen végtelen szeretettel nézi a menyasszonyát. Az arca egyszerre volt ismerős és ismeretlen. Most mindnyájan újra itt voltak, azon a helyen, ahol minden elkezdődött, többé-kevésbé ugyanazokkal a szereplőkkel. Bár most csatlakozott hozzájuk Teresáék népes mexikói-amerikai családja, hogy velük ünnepeljen. És Elijah. Meg Louise.

– Mostantól férj és feleség vagytok. – Az ismerős, régimódi mondat a spanyol jezsuita pap, Teresa unokatestvére szájából hangzott el. Az ifjú pár egyik barátja, akit a Universal Life Church rendelt ki erre a napra, megismételte angolul, majd a vőlegényre nézve hozzátette: – Megcsókolhatod a menyasszonyt.

Miután Al és Teresa kibontakozott a hosszúra nyúlt ölelésből, mindketten a vendégek felé fordultak. Rázendített a Texasból érkezett háromtagú mariachizenekar. Mindenki felállt és járkálni kezdett. Fényképeket készítettek, megcsodálták a virágdíszeket, és kullancsokat kerestek magukon. Egész délután aggódtak a vihar miatt, és megkönnyebbülten felsóhajtottak, amikor elhangzottak a szertartás utolsó szavai. Borult volt az ég, de semmi több. Elkerülték a tragédiát.

Eleanor felállt a székről, és Louise-zal a karjában elindult a domb felé.

– Nagyi! – kiáltott fel Louise, és egy műanyag palackra mutatott, amit Eleanor a széke mellett hagyott a földön. – A buborékjaim!

Eleanor kívülállónak érezte magát, és örült, hogy van valami feladata. Lehajolt, és magához vette a buborékfújó üveget.

Ekkor hallották meg a hangot. A reccsenést.

Először egy óriási villám hasította ketté az eget, majd a levegőt megremegtette egy ágyúlövészerű mennydörgés, amit ropogó sortűz követett. Eleanor még sosem hallott ilyen zenebonát.

Ezután jött egy másik, mélyebb hang, de nem az égből. Egy fényvillanás kíséerte, ami úgy csapott a föld felé, mint Isten üzenete egy régi festményen. A szertartás helyszínétől, a domb lábánál állva még nem láthatták, de ez volt az a pillanat, amikor az Öreg Kőrös hatalmas reccsenéssel a földre zuhant.

Ursula öreg labradorja, Matador ért oda először, és ugatni kezdett. A társaság többi tagja néhány másodperccel később ért fel a dombra. Összehúzták magukat a zuhogó esőben, és dermedten nézték a földön heverő faóriást. A törzse a szőlőlugastól egészen a tóig ért. Az ágai minden irányban szétterültek, mintha az egész világ hirtelen az oldalára esett volna. Három évszázadnyi növekedés, számtalan tavasz, nyár, ősz és tél körforgása kellett, hogy elérje a mostani méretét. Egyre magasabb és vastagabb lett, emberemlékezet óta ott állt, és terebélyes ágai zöld lugast emeltek a rét fölé.

A villám középen hasította ketté a törzsét, és nagy szilánkok heverték körülötte, mintha egy óriás mikádót játszott volna a réten. Amerre csak néztek, ágak és levelek tömege borította a gyepet.

Abban az évben, amikor a házasságuk szétesett, Ali erődöt épített a fa koronájában, egy búvóhelyet, ahol elrejtőzhet a házban zajló események elől. Eleanor túlságosan lefoglalta a válságuk, és nem nagyon törődött vele. A földre zuhant ágak között most felismerte a létrafokok maradványait, amiket Ali kalapáccsal vert bele a törzsbe. Eleanor tele volt haraggal és szomorúsággal, Camet pedig teljesen megrészegítette az új szerelem egy lánnyal, aki hősnék tartotta, és nem csalódottan tekintett rá. Ha nem így lett volna, akkor biztosan megvizsgálják azt a létrát, és észreveszik, hogy veszélyes, és könnyen leszakadhat.

Most látta, hogy nem a hevenyészett létra vagy a magasból történő zuhanás jelentette a legnagyobb kockázatot. A létrafokok a helyükön maradtak, és nem a házikó lécei estek szét, hanem maga a fa.

Eleanor felnőtt gyerekei idősebbek voltak, mint ő és Cam, amikor a gyerekeik megszülettek. Ott álltak félkörben a fa roncsai körül, és a kezükbe temették az arcukat. Csak Toby szólalt meg. Toby nem tartotta olyan bonyolultnak az életet, mint a többiek. Sokkal kisebb volt a szókinccse, de azzal a kevés szóval néha világosabban tudta megfogalmazni az igazságot.

– Micsoda fa – motyogta a fejét ingatva.

felújításra szorul

Azon tavaszon, amikor Eleanor betöltötte a huszadik életévét, vett egy használt Toyota Corollát, és útnak indult, hogy házat vegyen magának. Május végén pillantotta meg először a farmot.

Aznap már több száz kilométert vezetett, akárcsak az előtte lévő tucatnyi napon. Megnyugtatónak találta a sok vezetést. Van abban valami felemelő, hogy az ember egy teletankolt kocsiban ül, a térképet nézegeti, a rádiót hallgatja, és csak vezet, vezet és vezet. Ilyenkor mindenki bizakodó hangulatba kerül.

A Watergate-botrány már javában zajlott, de Eleanor nem nagyon tudta, miről van szó. Egy év telt el a nők egyenjogúságáról indított alkotmánymódosítási javaslat elbukása óta. Megjelent a *Ms. Magazine* első száma. Megszavazták a szövetségi törvényt, amely megtiltotta a nemek szerinti megkülönböztetést az oktatásban. A nők többé nem akarták, hogy az otthon határozza meg az életüket. Eleanor számára azonban az otthon mindennél többet jelentett. Ezért útra kelt, hogy keressen magának egyet.

Azokban a napokban másfél ezer kilométert tett meg a Toyotával, miközben bebarangolta Maine-t, Vermontot és New Hampshire-t. Nem nagyon hallgatta a híreket. Összeállított magának egy kazettát a kedvenc dalaiból, amelyek többnyire szomorúak voltak. George Jones, régi ír balladák boldogtalan szerelmekről és régi R&B énekesek lírai számai. Otis Reddingtől a *These Arms of Mine* mindig meghatotta, akárcsak Edith Piaf. James Taylor lírikus szövegei nem igazán szóltak hozzá, de Joni Mitchell igen. Megérintette a szereleméhsége, az örökös csalódása és a keserű felismerése, hogy hiába fiatal, és hiába vannak jóképű rock sztár barátai, lehet, hogy örökre magányos marad. Egyedül haladt egy kétsávos úton, és együtt énekelt Dolly Partonnal. *Tennessee hegyeiben az élet olyan békés, mint egy kisbaba sóhajtása.* Jonit is a saját énekével kísérte. New York állam határától egészen New Hampshire-ig egyfolytában a *Blue* című számát hallgatta.

Amikor megállt Akersville-ben, nem vett észre rajta semmi különöset. Nem voltak cuki kávézók, sőt még közlekedési lámpák sem. A legtöbb arra haladó autó csak áthajtott a városon.

Hirtelen támadt ötlettől vezérelve állt meg itt. Az elmúlt két hét során minden este más motelben szállt meg. Mandulán, sárgarépan meg Dannon szedres joghurton élt, és prospektusokat nézegetett az ingatlanirodáknak, miközben egyetlen cél lebegett a szeme előtt: biztonságos helyet akart találni, ahol megállapodhat.

Eleanor leparkolt az Abercrombie Ingatlanügynökség előtt. Az épület elejét egy árvácskával teleültetett, kicsit ápolatlan kert díszítette, az oldalán pedig egy megfakult tábla hirdette: „Ahol az álmok otthonná válnak.” Az ügynök a külseje alapján a hatvanas évei végén járhatott, és a kávéját szűrte egy polisztirolpohárból.

– Ed Abercrombie – mutatkozott be Eleanornak, és kezét nyújtott neki.

Eleanor korában kevés ember akar ingatlant vásárolni. Ha van is rá anyagi lehetősége, hiányzik belőle a hajlandóság. Nem tudni, hogy Ed Abercrombie meglepődött vagy kíváncsi lett, amikor Eleanor betoppant hozzá. Az arca nem árult el semmit.

Sokszor előfordult, hogy Eleanort nem vették komolyan, amikor a szokatlan, magányos útja során betért egy ingatlanügynökség irodájába. Talán valami bánatos kétségbeesést éreztek rajta, amikor belépett az ajtón. Feltűnt nekik az erőltetett mosolya és a természetellenesen heves kézfogása. Valószínűleg túlságosan mohónak tűnt (ez így is volt), mintha valami kényszer hajtaná. Ha valaki azon a tavaszon találkozott Eleanorral, rögtön feltűnhetett neki, hogy egy átlagos ügyfélnél sokkal sürgetőbb vágy hajtja a saját otthon megvásárlására.

Ed csak a munkával kapcsolatban tett fel egy kérdést. Figyelmeztette, hogy nincs sok munkalehetőség a környéken. Ez probléma lehet, vélte.